

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Čurdy a soudců JUDr. Gabriely Kučerové a JUDr. Jiřího Macka v právní věci

žalobkyně: **MK holding s.r.o.**, IČO 27152430
sídlem Ocelkova 643/20, 198 00 Praha 9
zastoupená advokátem JUDr. Vladimírem Kubátem
sídlem Radlická 1031/42, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **STES a.s.**, IČO 49704516
sídlem Atletická 2474/8, 169 00 Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o zaplacení 6 144 000 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2020, č. j. 16 Cm 92/2010-547,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 80 344 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. V záhlaví uvedeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 6 144 000 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši 1 364 011 Kč (výrok II.).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se původní žalobkyně Fotbalový klub Bohemians Praha, a.s. (dále jen „FC Bohemians“) domáhala zaplacení částky 6 144 000 Kč se zákonnými úroky z prodlení, vyspecifikovanými ve výroku I. napadeného rozsudku, představující dluh na smlouvené odměně za poskytnutí audiovizuálních práv souvisejících s účastí FC Bohemians v národní fotbalové lize, kterou provozuje jediný akcionář žalované – Českomoravský fotbalový svaz, o. s. (dále jen „ČMFS“). Žaloba byla odůvodněna tím, že dne 22. 6. 2009 byla mezi původní žalobkyní a žalovanou uzavřena smlouva o realizaci audiovizuálních a rozhlasových práv, práv na využití ploch a práv pro generálního obchodního partnera, kterou se žalovaná zavázala zaplatit žalobkyni za přenechání těchto práv v rámci soutěžního ročníku 2009/2010 celkovou částku 5 243 750 Kč, a to v pěti splátkách, z nichž žalovaná uhradila pouze první tři, čtvrtou splátku ve výši 840 000 Kč, splatnou 30. 5. 2010, a pátou ve výši 1 920 000 Kč, splatnou 30. 6. 2010, však nikoliv. Žalovaná neuhradila ani odměnu sjednanou dne 26. 8. 2010 v dodatku č. 1 k této smlouvě ve výši 1 200 000 Kč, splatnou 29. 8. 2010 (60 dnů od vystavení faktury). Dále byla dne 5. 7. 2011 mezi stejnými subjekty uzavřena obsahově stejná smlouva k soutěžnímu ročníku 2011/2012. Z té žalovaná nezaplatila ani jednu z pěti sjednaných splátek á 312 000 Kč (celkem 1 560 000 Kč), splatných k 31. 10. 2011, 15. 12. 2011, 30. 3. 2012, 30. 5. 2012 a 30. 6. 2012. Dne 29. 6. 2012 byla uzavřena smlouva o realizaci audiovizuálních a rozhlasových práv, práv na využití ploch a práv pro generálního obchodního partnera pro soutěžní ročník 2012/2013, ze které žalovaná nezaplatila dvě první splátky á 312 000 Kč (celkem 624 000 Kč), splatné 31. 10. 2012 a 15. 12. 2012.
3. Žalovaná sice nerozporovala výši a důvody vzniku žalobou uplatněných pohledávek, avšak přesto navrhla zamítnutí žaloby, protože všechny tyto pohledávky zanikly započtením proti pohledávce žalované, kterou získala jako postupník smlouvou, uzavřenou s ČMFS jako postupitelem dne 16. 8. 2010, již došlo k postoupení splatné pohledávky za žalobkyní ve výši 6 000 000 Kč, což bylo ze strany ČMFS žalobkyni řádně oznámeno dne 10. 9. 2010. Jelikož vzájemné pohledávky mezi účastnicemi byly pohledávkami stejného druhu, vymahatelné, splatné, nepromlčené a není u nich zákonem započtení vyloučeno, započetla žalovaná 10. 9. 2010 postoupenou pohledávku proti pohledávkám z odměn ve výši 840 000 Kč, 1 920 000 Kč a 1 200 000 Kč. Jednostranným zápočtem ze dne 9. 2. 2012 pak započetla zbývající část postoupené pohledávky ve výši 2 040 000 Kč proti dvěma pohledávkám z odměn po 312 000 Kč, pouze však do výše 614 000 Kč. Následně jednostranným zápočtem ze dne 13. 9. 2012 započetla zbývající část postoupené pohledávky ve výši 1 426 000 Kč proti třem pohledávkám z odměn po 312 000 Kč a jednostranným zápočtem ze dne 25. 1. 2013 započetla zbývající část postoupené pohledávky na jistinu ve výši 490 000 Kč a na úrocích z prodlení ve výši 144 000 Kč proti dvěma pohledávkám z odměn po 312 000 Kč a zbytku 10 000 Kč z odměny ve výši 312 000 Kč, splatné 15. 12. 2011.
4. Dále soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že žalobkyně důvody zániku svých pohledávek neuznává, jelikož pohledávka ČMFS vůči žalobkyni, která měla být postupní smlouvou postoupena, představovala trest uložený žalobkyni rozhodnutím disciplinární komise ČMFS ze dne 4. 5. 2010, č. j. 37/2010 (15/2010), který jí podle ní byl uložen v rozporu s českým ústavním pořádkem a právním řádem, se stanovami a dalšími předpisy občanského sdružení, jehož orgány takto rozhodly. Dále je žalobkyně přesvědčena, že údajná pohledávka z peněžitého trestu nemohla být ani platně postoupena na žalovanou, protože peněžitý trest od orgánu občanského sdružení (spolku) vůbec předmětem postoupení být nemůže a tato údajná pohledávka mimo dotčené občanské sdružení právně neexistuje a je nevymahatelná. Mezi spolkem (občanským sdružením) a jeho členem totiž nejde o závazkový, ale o spolkový vztah. Smlouva o postoupení této „pohledávky“ na žalovanou je tak absolutně neplatná. Žalovaná tak ve skutečnosti žádnou vzájemnou započitatelnou pohledávku vůči žalobkyni nikdy nenabyla, nemohla tedy ani vůči pohledávce žalobkyně platně učinit úkon započtení a její závazek vůči žalobkyni tak nadále trvá. K (ne)platnosti smlouvy o postoupení pohledávky z disciplinárního trestu žalobkyně dále namítala, že žalovaná je akciovou společností, která se při své činnosti musí řídit kogentními ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obch. zák.“), konkrétně např. jeho § 193 odst.

2 a § 196a odst. 3. V této souvislosti poznamenala, že jediným akcionářem žalované je ČMFS, tedy subjekt, který měl na žalovanou „pohledávku“ vůči žalobkyni postoupit. Základní kapitál žalované činí 22 000 000 Kč. Podle výše zmíněných zákonných ustanovení platí, že jestliže společnost nabývá majetek od akcionáře za protihodnotu ve výši alespoň jedné desetiny upsaného základního kapitálu ke dni nabytí, musí být hodnota tohoto majetku stanovena na základě posudku znalce jmenovaného soudem. Takový posudek však nebyl nikdy zhotoven.

5. Dále soud prvního stupně připomněl, že ve věci bylo poprvé rozhodnuto rozsudkem ze dne 10. 6. 2015, č. j. 16 Cm 92/2010-222, jímž soud žalobě vyhověl a uložil žalované povinnost plně nahradit původní žalobkyni náhradu nákladů řízení, když právním posouzením provedeného dokazování uzavřel, že žalobou uplatněné pohledávky ve výši 6 144 000 Kč ze tří výše specifikovaných smluv vznikly a ke dni rozhodnutí nebyly uhrazeny. Soud prvního stupně v původním rozsudku dále vyslovil názor, že ačkoliv v době jeho rozhodování bylo vedeno řízení o soudním přezkumu zákonnosti rozhodnutí sdružení o disciplinárním trestu a nebylo tak ukončeno ani odvolací řízení o uložení trestu v rámci spolku, jelikož podle disciplinárního řádu ČMFS nemá odvolání proti uložení trestu odkladný účinek, je možné se na povinném zaplacení částky 6 000 000 Kč domáhat (není třeba vyčkávat rozhodnutí o odvolání v rámci spolku ani rozhodnutí soudního). Při posuzování platnosti postoupení pohledávky na žalovanou soud odmítl námitky žalobkyně týkající se nesplnění podmínek podle § 193 odst. 2 a § 196a obč. zák., neboť postoupení pohledávky bylo oznámeno dlužníkovi. Přisvědčil však žalobkyni ohledně námitky neplatnosti smlouvy o postoupení, neboť s ohledem na pravidla postupu při vymáhání pohledávek, jak jsou stanovena v příloze 2 disciplinárního řádu a při aplikaci § 524 odst. 1 a § 525 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), dospěl k závěru, že postoupení pohledávky na žalovanou by znamenalo pro žalobkyni jako dlužníka změnu v její neprospěch v rozporu s § 525 odst. 2 obč. zák. Z uvedených důvodů tedy soud prvního stupně neshledal obranu žalované důvodnou. K odvolání žalované Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 9. 5. 2016, č. j. 3 Cmo 237/2015-300, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný, byť z jiných důvodů. Sice se po doplnění dokazování rozhodnutím odvolací komise FAČR ze dne 1. 10. 2015, zn. OK 93/07/2015, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o uložení pokuty žalobkyni, ztotožnil se skutkovými a právními závěry soudu prvního stupně ohledně důvodů a výši žalované pohledávky, stejně jako se závěrem, že k postoupení pohledávky z ČMFS na žalovanou a k jejímu následnému započtení ze strany žalované platně nedošlo, avšak za podstatné považoval, že pohledávka z titulu peněžité pokuty uložené orgánem spolku členu tohoto spolku nemůže být postižena výkonem rozhodnutí, takže, není-li taková pohledávka vykonatelná na úrovni spolku, nelze uvažovat ani o tom, že by byla postižitelná výkonem rozhodnutí mimo tento spolek. Odvolací soud proto uzavřel, že smlouva o postoupení pohledávky je neplatná podle § 525 odst. 1 obč. zák., čili žalovaná z tohoto titulu nemá vůči žalobkyni žádnou pohledávku, kterou by mohla započíst. Závěr soudu prvního stupně, že pohledávky žalobkyně nezanikly, tak shledal odvolací soud jako věcně správný. K dovolání žalované Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 1. 2. 2017, č. j. 32 Cdo 3809/2016-326, zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolacímu soudu vytkl, že neuvedl, podle jaké právní normy podle něj nemůže být pohledávka z pokuty postižena výkonem rozhodnutí, a také, že svou argumentaci založil na důvodech materiální nevykonatelnosti rozhodnutí orgánu spolku, resp. nevykonatelnosti pohledávky podle stanov na úrovni spolku, které však samy o sobě nemohou vést k závěru o nepostižitelnosti pohledávky výkonem rozhodnutí podle § 525 odst. 1 věty druhé obč. zák. Ve vztahu k vykonatelnosti pohledávky Nejvyšší soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 19. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 525/2004, podle jehož právního závěru i členský příspěvek členů zájmového sdružení právnických osob (§ 20f obč. zák.), představující zúčtovatelnou zálohu, je pohledávkou způsobilou k postoupení ve smyslu § 525 odst. 1 obč. zák., a uvedl, že *tento závěr se uplatní i v projednávané věci*. V průběhu dalšího řízení Vrchní soud v Praze nejprve usnesením ze dne 26. 6. 2017, č. j. 3 Cmo 237/2015-369, rozhodl k návrhu a po předložení Smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 23. 5. 2016 o procesním nástupnictví na straně žalobkyně, kdy na místo původní žalobkyně FC Bohemians vstoupila MK holding s.r.o. a

poté zamítl jako nedůvodný návrh žalované na přerušení řízení do doby pravomocného skončení řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí disciplinární komise ČMFS. Dále dospěl k závěru, že *pokud lze aplikovat rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 525/2004 na tuto věc, pak i pohledávka z titulu peněžité pokuty za porušení vnitřních předpisů spolku je pohledávkou způsobilou k postoupení ve smyslu § 525 odst. 1 obč. zák. a nemůže tedy obstát závěr soudu prvního stupně, že předmětnou pohledávku postoupit nelze, neboť změnou věřitele by došlo ke změně obsahu pohledávky v neprospěch dlužníka v rozporu s § 525 odst. 2 obč. zák.* Protože se však soud prvního stupně, veden nesprávným závěrem o nepostupitelnosti pohledávky z peněžitého trestu, nezabýval námitkou započtení věcně, Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 6. 2018, č. j. 3 Cmo 237/2015-407, odvoláním napadený rozsudek zrušil a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení, v němž mu uložil zabývat se obranou žalované spočívající v započtení pohledávky vůči pohledávce původní žalobkyně a zabývat se také námitkou žalované o absenci aktivní věcné legitimace současné žalobkyně z důvodu, že smluvní strany ve všech smlouvách vyloučily možnost postoupení veškerých nároků z těchto smluv.

6. Námitka žalované o nedostatku aktivní legitimace nové žalobkyně spočívá v tom, že ujednáním v čl. 4 odst. 3 smlouvy z roku 2009, resp. v čl. 6 odst. 2 smluv z roku 2011 a 2012, smluvní strany výslovně vyloučily možnost postoupení či jiného převedení pohledávek plynoucích z těchto smluv. K postoupení pohledávky z FC Bohemians na MK Holding dle žalované tedy došlo v rozporu s § 525 odst. 2 obč. zák. a současná žalobkyně tak není nositelkou tvrzeného hmotného práva, neboť tato postupní smlouva je z tohoto důvodu absolutně neplatná. Jelikož na druhé straně postoupení pohledávky z ČMFS (nyní FAČR) na žalovanou z titulu pokuty uložené v disciplinárním řízení FC Bohemians je platné, nároky žalobkyně zanikly započtením. Podle nové žalobkyně její aktivní legitimace k uplatnění předmětného nároku dána je, protože smluvený zákaz postoupení se týká jen práv, která tvoří předmět jednotlivých smluv, což jsou podle čl. I smlouvy poskytovaná „[...] televizní, internetová, rozhlasová a veškerá další mediálně sdělovací práva a práva na využití ploch instalovaných v bezprostřední blízkosti hrací plochy [...]“. I po rozhodnutí vyšších soudů žalobkyně setrvala na názoru, že postoupení a následné jednostranné započtení pohledávky žalované ve výši 6 000 000 Kč z titulu pokuty uložené v disciplinárním řízení je neplatné, neboť podle ní tuto pohledávku nebylo možné dne 16. 8. 2010 platně postoupit, jelikož v té době ještě nebyla pravomocně potvrzena odvolacím (druhoinstančním) orgánem ČMFS (nyní FAČR), takže nebyla vykonatelná ani soudně vymahatelná. Pohledávka tedy podle žalobkyně ve skutečnosti „vznikla“ až dne 1. 10. 2015, kdy bylo vydáno (nové) druhostupňové rozhodnutí odvolací komise ČMFS. Vymáhání pokuty ze dne 4. 5. 2010, č. j. 37/2010 (15/2010), bylo navíc zastaveno rozhodnutím ČMFS ze dne 27. 9. 2010, přičemž toto rozhodnutí je stále platné a je třeba vycházet z presumpce správnosti rozhodnutí orgánu spolku. Žalobkyně je přesvědčena, že postoupením pohledávky se zhoršilo postavení původní žalobkyně, v tomto ohledu poukazuje na ústavněprávní principy, včetně ochrany slabší smluvní strany. Původní žalobkyně byla hospodářsky i existenčně závislá na příjmech ze smluv o realizaci práv, postoupení a následné započtení pohledávky ve výši 6 000 000 Kč je pro ni likvidační. ČMFS (nyní FAČR) a žalovaná svým postupem vytvořily zcela nedůvodnou nerovnováhu ve vzájemných vztazích. Žalobkyně také opakovaně upozornila na skutečnost, že postoupení pohledávky bylo v rozporu s § 193 odst. 2 a § 196a obch. zák., a navíc nebylo transparentní. Žalovaná naproti tomu zdůraznila, že rozhodnutí disciplinární komise je vykonatelné bez ohledu na probíhající řízení o oprávněm prostředku a že rozhodnutí Odvolací komise FAČR dne 1. 10. 2015 rozhodnutí disciplinární komise o uložení pokuty ve výši 6 000 000 Kč potvrdilo jako věcně správné. Pohledávka z titulu pokuty v době postoupení na žalovanou (5. 5. 2010) existovala a mohla být platně započtena, neboť v Disciplinárním řádu z roku 2006 je stanoveno, že klub musí uloženou pokutu uhradit ve stanovené lhůtě i v případě podaného odvolání, s tím, že odvolání nemá v žádném případě odkladný účinek. Soudu v tomto řízení navíc nepřísluší přezkoumávat platnost rozhodnutí disciplinární ani odvolací komise FAČR.
7. Soud prvního stupně dále uvedl, že v návaznosti na rozhodnutí dovolacího a odvolacího soudu a na další vyjádření účastníků řízení, doplnil dokazování o důkazy označené účastníky k prokázání

vůle stran při uzavření smluv o realizaci práv, jde-li o rozsah smluvního zákazu postoupení, když ohledně právního důvodu vzniku i výše žalobou uplatněné pohledávky nebylo mezi účastníky sporu. Uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že oznámení o postoupení pohledávky (z FC Bohemians na MK holding) ze dne 25. 5. 2016 bylo žalované ze strany původní žalobkyně jako postupitelky doručeno, jakož i to, že rozhodnutí disciplinární komise o uložení pokuty ve výši 6 000 000 Kč žalobkyni bylo odvolacím orgánem potvrzeno jako věcně správné. Dále podle soudu prvního stupně z nesporných tvrzení účastníků vyplynulo, že u Městského soudu v Praze dosud probíhá řízení, v němž je přezkoumávána platnost uvedeného rozhodnutí Odvolací komise FAČR, ale účastníci se shodli na tom, že v tomto řízení není řešena otázka, která by mohla být významná pro rozhodnutí v této věci.

8. Zjištěný skutkový stav shrnul soud prvního stupně tak, že v řízení bylo prokázáno, že FC Bohemians měla za žalovanou pohledávku v celkové výši 6 144 000 Kč, která vznikla ze smluv o realizaci práv z roku 2009, 2011 a 2012, původní žalobkyni byla v disciplinárním řízení uložena pokuta ve výši 6 000 000 Kč ze strany ČMFS, která byla postoupena žalované, jež několika jednostrannými úkony provedla započtení své pohledávky vůči pohledávce původní žalobkyně a že dne 23. 5. 2016 byla pohledávka původní žalobkyně za žalovanou postoupena na současnou žalobkyni (MK Holding), což bylo žalované účinně oznámeno. Za prokázané považoval soud prvního stupně rovněž to, že podle disciplinárního řádu ČMFS je pokuta ve výši 6 000 000 Kč vykonatelná bez ohledu na probíhající řízení o odvolání či o jiných opravných prostředcích.
9. V další části soud prvního stupně zdůvodnil, proč věc právně posuzoval podle obč. zák. (§ 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., /nový/ občanský zákoník /dále jen „o. z.“/) a uzavřel, že mezi FC Bohemians a žalovanou byly platně uzavřeny tři nepojmenované (§ 51 obč. zák.) smlouvy, z nichž žalované vznikla podle § 559 odst. 2 obč. zák. povinnost hradit FC Bohemians sjednanou úplatu, kterou ohledně částky v celkové výši 6 144 000 Kč nesplnila, takže žalovaný nárok je oprávněný, a to včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení (§ 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2013).
10. Dále se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda žalobou uplatněná pohledávka zanikla započtením, přičemž jako předběžnou otázku posuzoval platnost postupní smlouvy, již měla být na žalovanou postoupena pohledávka z pokuty. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007 soud prvního stupně uzavřel, že bez dalšího nemůže obstát žalobkyní uplatněná námitka neplatnosti postupní smlouvy z důvodu absence souhlasu dozorcí rady ve smyslu § 193 odst. 2 obch. zák. s jejím postoupením, stejně jako námitka spočívající v nevyhotovení znaleckého posudku na ocenění této pohledávky podle § 196a odst. 3 obch. zák., protože i pokud by smlouva o postoupení pohledávky byla z těchto důvodů neplatná, tato skutečnost nemůže mít vliv na změnu v osobě věřitele, neboť *dlužníkovi bylo toto postoupení účinně oznámeno* a uzavřel rovněž, že námitky týkající se nesplnění podmínek podle ustanovení § 193 odst. 2 obch. zák. a § 196a odst. 3 obch. zák. není ani oprávněn v tomto řízení posuzovat, resp. že *žalobkyni tyto námitky nepřislují* (srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2010, sp. zn. 21 Cdo 5438/2007).
11. Poté se soud prvního stupně zabýval důvodností námítky žalobkyně k neplatnosti postupní smlouvy z důvodů dle § 525 odst. 1 i 2 obč. zák. (která podle výše uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu žalobkyni přísluší). Přitom poukázal na to, že řešením otázky, zda je pohledávka spolku na zaplacení pokuty za porušení jeho vnitřních předpisů uložené orgánem tohoto spolku jeho členovi postoupitelná na jinou osobu, a dále podotázky, zda je pohledávka spolku proti jeho členovi na zaplacení takové nepostupitelná na jinou osobu z důvodu její nepostižitelnosti výkonem rozhodnutí a materiální nevykonatelnosti, se *zabýval ve věci již Nejvyšší soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 1. 2. 2017, a že jeho právním názorem je soud prvního stupně (i soud odvolací) vázán*. S ohledem na ve zrušujícím rozhodnutí citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 525/2004 soud prvního stupně uzavřel, že jelikož vymezení pohledávek, které nejsou postižitelné výkonem rozhodnutí, musí být stanoveny pouze právním předpisem a jakákoliv taková

právní úprava u pohledávek spolku (dříve občanského sdružení) vůči jejímu členovi na zaplacení pokuty uložené v disciplinárním řízení na základě vnitřních předpisu chybí, *je taková pohledávka postížitelná výkonem rozhodnutí*. Rovněž námitku neplatnosti postupní smlouvy proto, že by jí došlo k postoupení pohledávky nepostupitelné podle 525 odst. 1 obč. zák. (nelze postoupit pohledávku, jejíž obsah by se změnou věřitele změnil) neshledal soud prvního stupně důvodnou, neboť v projednávané věci se nejedná o vztah, v němž by smluvní závazek byl vázán na osobu dosavadního věřitele (např. vztah příkazce a příkazníka, založený na důvěře mezi nimi) či že by se jednalo o situaci, kdy by výkon práva jiným než dosavadním věřitelem pro dlužníka znamenal podstatnou změnu obsahu nebo rozsahu jeho plnění v jeho neprospěch. Podle soudu totiž *pouhá skutečnost, že závazek žalobkyně (zaplatit částku 6 000 000 Kč) nebude po postoupení nadále existovat vůči občanskému sdružení, ale mimo něj (vůči novému věřiteli – žalované), postavení dlužníka z pohledu povahy peněžitého plnění nezhoršuje*. Konečně neshledal soud prvního stupně důvodnou ani námitku žalobkyně o tom, že pohledávka z pokuty byla pohledávkou nepostupitelnou podle § 525 odst. 2 obč. zák., protože nepostupitelnost by v takovém případě musela plynout z dohody mezi věřitelem a dlužníkem, resp. v poměru spolku také z jeho vnitřních předpisů, což se v projednávaném případě nestalo. Z důvodů výše uvedených tedy soud prvního stupně uzavřel, že *pohledávka vůči žalobkyni ve výši 6 000 000 Kč z titulu peněžité pokuty je pohledávkou způsobilou k postoupení*.

12. Po přijetí tohoto závěru se soud prvního stupně zabýval otázkou, zda bylo možné pohledávku (nyní už) žalované za žalobkyni ve výši 6 000 000 Kč z titulu pokuty započíst proti pohledávce (původní) žalobkyně za žalovanou ve výši 6 144 000 Kč z titulu smluv o realizaci práv, sestávající z několika dílčích pohledávek, a to částky 840 000 Kč, 1 920 000 Kč, 1 200 000 Kč a 7 x 312 000 Kč. S odkazem na úpravu § 580 a 581 obč. zák. poznamenal, že z pohledu oprávněnosti jednostranných zápočtů provedených žalovanou je při posuzování způsobilosti její pohledávky ve výši 6 000 000 Kč k započtení v projednávané věci podstatné pouze to, aby nešlo o pohledávku, které se nelze ve smyslu § 581 odst. 2 obč. zák. domáhat u soudu. Soud prvního stupně přisvědčil žalobkyni, že stanovy ČMFS (nyní FAČR) neumožňují postihnout majetek člena za účelem zajištění prostředků pro úhradu pokuty v případě, že člen spolku uloženou pokutu dobrovolně neuhradí, neboť v takovém případě pak disponuje spolek podle disciplinárního řádu pouze „donucovacími prostředky“ v podobě odebrání (i opakovaného) soutěžních bodů či odnětí členství ve spolku. Dle čl. X přílohy 2 disciplinárního řádu, který se vztahuje k nedobytnosti trestů a peněžních plnění, neplnění podmínek před arbitrážní komisí FAČR, uzavřeného smíru nebo jejího rozhodnutí, pak v případech nedobytnosti trestu pokuty a peněžních plnění stanovených řádu a předpisy FAČR či rozhodnutími řídicích orgánů, v případech neplnění povinností před arbitrážní komisí, uzavřeného smíru nebo jejího rozhodnutí, rozhodne disciplinární komise po předchozím písemném upozornění o odebrání tří soutěžních bodů družstvu, za jehož provinění nebo z jehož činnosti nedobytné plnění vzniklo. Pokud nelze určit nebo postihnout (např. pro odhlášení nebo nepřihlášení se do soutěže) družstvo, z jehož provinění nebo z jehož činnosti nedobytné plnění vzniklo, odebere disciplinární komise tři soutěžní body A družstvu dospělých. Toto opatření lze použít i opakovaně pokud nebude dosaženo splnění předmětné povinnosti. K uvedenému ovšem soud prvního stupně poznamenal, že je nutné odlišit soudně nevymahatelné a soudně vykonatelné pohledávky, neboť samotná skutečnost, že povinnosti z pohledávek založených stanovami nebo rozhodnutími spolkových orgánů na základě stanov nejsou přímo (nuceně) vykonatelné z důvodu absence exekučního titulu (zde soud odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 3996/12, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2000, sp. zn. 29 Cdo 1633/99), nic nevypovídá o závěru, zda takto vzniklá pohledávka je či není vymahatelná pořadem práva v občanském soudním řízení cestou podání občanskoprávní žaloby. Nevymahatelnost pohledávky u soudu totiž indikuje pouze absence nároku, tj. vlastnosti pohledávky úspěšně se domoci jejího uplatnění soudním rozhodnutím proto, že u nich nárok dle zákona vůbec nevzniká (typicky např. pohledávky ze státem nepovolených sázek), nebo že u nich nárok dosud nevznikl (pohledávky nesplacené), anebo u nich nárok již zanikl, neboť následkem plynutím času se staly promlčené. Jelikož z těchto důvodů nelze podle soudu prvního stupně

dovodit závěr o nevymahatelnosti pohledávky z titulu uložené pokuty v disciplinárním řízení, *nebylo její započtení vyloučeno*. Dále soud při posuzování způsobilosti pohledávek k započtení uzavřel, že k němu způsobilé jsou, protože se jedná o vzájemné pohledávky se shodným, peněžitým plněním, které byly v době učiněných úkonů započtení vždy splatné (ke splatnosti pohledávek žalobkyně docházelo postupně, a to u částky 840 000 Kč dnem 30. 5. 2010; u částky 1 920 000 Kč dnem 30. 6. 2010, u částky 1 200 000 Kč dnem 29. 8. 2010, u částky 312 000 Kč dnem 31. 10. 2011, u částky 312 000 Kč dnem 15. 12. 2011, u částky 312 000 Kč dnem 30. 3. 2012, u částky 312 000 Kč dnem 30. 5. 2012, u částky 312 000 Kč dnem 30. 6. 2012, u částky 312 000 Kč dnem 31. 10. 2012 a u částky 312 000 Kč dnem 15. 12. 2012, a splatnost pohledávky žalované /původně ČMFS/ za původní žalobkyni /FC Bohemians/ ve výši 6 000 000 Kč nastala dne 10. 5. 2010).

13. Zápočty provedené žalovanou posoudil soud prvního stupně jako řádně provedené, protože byly vesměs provedeny až poté, co se pohledávky setkaly (střetly), tj. od okamžiku splatnosti té z nich, která se stala splatnou později. Pohledávky žalobkyně tedy zanikaly do výše tomu odpovídající části pohledávky žalované vždy k okamžiku splatnosti jednotlivých pohledávek žalobkyně (viz poslední věta předchozího bodu odůvodnění). Úroky z prodlení u pohledávky žalované ve výši 6 000 000 Kč (a u později se postupně snižujících pohledávek) nabíhaly ohledně dílčích částek postupně vždy až do doby, kdy se vzájemně započitatelné pohledávky střetávaly. Zákonný úrok z prodlení tak nabíhal u částky 6 000 000 Kč od 11. 5. 2010 do 30. 5. 2010 (a činí 26 301,36 Kč), u částky 5 160 000 Kč od 31. 5. 2010 do 30. 6. 2010 (35 059,72 Kč), u částky 3 240 000 Kč od 1. 7. 2010 do 29. 8. 2010 (41 276,71 Kč), u částky 2 040 000 Kč od 30. 8. 2010 do 31. 10. 2011 (185 388,49 Kč), u částky 1 728 000 Kč od 1. 11. 2011 do 15. 12. 2011 (16 510,68 Kč), u částky 1 416 000 Kč od 16. 12. 2011 do 30. 3. 2012 (31 869,69 Kč), u částky 1 104 000 Kč od 31. 3. 2012 do 30. 5. 2012 (14 299,06 Kč), u částky 792 000 Kč od 31. 5. 2012 do 30. 6. 2012 (5 213,09 Kč), u částky 480 000 Kč od 1. 7. 2012 do 31. 10. 2012 (12 131,50 Kč) a u částky 168 000 Kč od 1. 11. 2012 do 15. 12. 2012 (1553,42 Kč). Celkem tedy zákonné úroky z pohledávky žalované za původní žalobkyni (FC Bohemians) činily 370 380,84 Kč, což postačovalo k zápočtu i zbývající části poslední pohledávky žalobkyně ve výši 144 000 Kč. Posledním zápočtem všechny pohledávky uplatněné touto žalobou zanikly.
14. K námitce žalované o nedostatku aktivní legitimace nové žalobkyně, neboť postupní smlouva, kterou měla žalovanou pohledávku nabýt, ze dne 23. 5. 2016 je absolutně neplatná, protože odporuje dohodě účastníků (§ 525 odst. 2 obč. zák.) soud prvního stupně uvedl, že z důkazu smlouvou o realizaci práv z roku 2009 (její čl. 4 odst. 3) zjistil, že zní: „*Klub se zavazuje nepřevést či jinak nepostoupit práva jsoucí obsahem této Smlouvy třetí osobě a nevést žádná jednání směřující k uzavření smlouvy či smluv, jejichž obsah či smysl by byl s předmětnou smlouvou v rozporu či ji obcházel*“ a ze smluv z roku 2011 a 2012 zjistil, že jejich ustanovení čl. 6 odst. 2 zní: „*Klub se zavazuje nepřevést či jinak nepostoupit práva, tvořící předmět této Smlouvy třetí osobě a nevést žádná jednání směřující k uzavření smlouvy či smluv, jejichž obsah či smysl by byl s touto Smlouvou v rozporu či ji obcházel*“. Protože výklad citovaných ustanovení ze strany obou účastnic řízení byl protichůdný, posuzoval je soud prvního stupně s odkazem na § 35 odst. 2 obč. zák., nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem (příčemž nesmí být v rozporu s jazykovým vyjádřením - rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 1998, sp. zn. 25 Cdo 1650/98). Za účelem zjištění vůle stran při uzavírání smluv o realizaci práv proto soud k návrhu žalobkyně vyslechl tři svědky, Michala Dymly, v letech 2011 až 2015 sportovního ředitele a manažera FC Bohemians, Karla Kapra, v letech 2005 až 2015 předsedu představenstva FC Bohemians, a Vladimíra Rosenbergera, sekretáře FC Bohemians v letech 1995 až 2013. Výsledky těchto svědků však k objasnění této otázky zcela nevedly. Ze svědeckých výpovědí totiž vyplynulo, že fotbalové kluby uzavíraly smlouvy povinně, jejich uzavření bylo podmínkou účasti ve fotbalové soutěži, přičemž jejich znění bylo zcela v rukou žalované, která tyto smlouvy připravovala. Kluby přijímaly tyto smlouvy bez dalšího, protože byly zdrojem jejich základní obživy, přičemž se zajímaly primárně jen o výši plnění a splatnost, a nikoliv o obsah vedlejších ustanovení smluv. Protože pak žalovaná

přes výzvu soudu v tomto směru, oproti žalobkyni, setrvala pouze na jazykovém výkladu slov užitých ve smlouvě, skutečnou vůli stran v době uzavírání smluv, jde-li o vůli (ne)vyloučit postoupení pohledávek z odměn, se tak nepodařilo prokázat. Soud prvního stupně pak postupoval tak, že jazykové vyjádření vykládal prostředky gramatickými, logickými a systematickými. Přitom poznamenal, že z tohoto pohledu považuje za potřebné povšimnout si drobné změny, která nastala ve Smlouvě z roku 2011 oproti Smlouvě z roku 2009. Ve smlouvě z roku 2009 se totiž hovoří o zákazu převodu či postoupení práv „*jsoucích obsahem*“ této smlouvy, zatímco ve smlouvách z roku 2011 a 2012 se hovoří o právech „*tvořících předmět*“ této smlouvy. Předmět smlouvy z roku 2009 (obdobně jako smluv z roku 2011 a 2012) je definován takto: „*Předmětem smlouvy jsou televizní, internetová a veškerá další mediálně sdělovací práva a rozhlasová práva a práva na využití ploch instalovaných v bezprostřední blízkosti hrací plochy [...]*“. V souvislosti s výkladem spojení „*jsoucí obsahem*“ by podle soudu prvního stupně mohly vyvstat určité pochybnosti o tom, která práva a povinnosti jsou pod tento pojem zahrnuta – zda se jedná pouze o *ta* práva, která jsou předmětem této smlouvy (který je vymezen v čl. I Smlouvy), anebo *jakákoliv* práva a povinnosti, která na základě této smlouvy vznikají, neboť pojem „*obsah*“ smlouvy je širší než její „*předmět*“. Pak by ale výklad slovního spojení „*tvořící předmět*“ Smlouvy z roku 2011 a z roku 2012 mohl vést k závěru, že v porovnání s rokem 2009 byl touto změnou zákaz postoupení „*zúžen*“, popř. „*úplně zrušen*“. Tak tomu ale nebylo. Z vyjádření smluvních stran nevyplývá, že by se obsah, resp. účel uvedených článků smluv v čase měnil, tj. jak žalobkyně, tak žalovaná přisuzují uvedeným ustanovením smluv stejný význam v čase (byť je v důsledku vykládají odlišným způsobem). Z uvedených důvodů vyslovil soud prvního stupně přesvědčení, že *cílem* předmětných ustanovení bylo skutečně *pouze a jen vyloučení možnosti postoupení práv k provedení audiovizuálních přenosů, nikoliv i peněžitých pohledávek, které v souvislosti s tím vznikly*, tj. hlavním účelem (předmětem) těchto smluv bylo poskytnutí *určité formy výhradní licence* na audiovizuální, rozhlasová a jiná vysílání společnosti STES (žalované) a současně vyloučení možnosti postoupení *těchto* práv na třetí osobu, čímž by ona „*výhradnost*“ ztratila pro žalovanou na zjevně požadované exkluzivitě. Zcela bez významu pak v tomto směru není ani dovětek citovaných ustanovení, a to, že klub se zavazuje: „*nerést žádná jednání směřující k uzavření smlouvy či smluv, jejichž obsah či smysl by byl s touto Smlouvou v rozporu či ji obcházel*“, neboť tím je završen účel výlučného poskytnutí těchto práv právě a jediné žalované. S ohledem na výše uvedené tedy soud prvního stupně uzavřel, že *porušení zákazu postoupení neplatnost postupní smlouvy z 23. 5. 2016 nezpůsobilo*. Přesto však uzavřel, že je tato postupní smlouva absolutně neplatná, protože ke dni jejího uzavření již postupované pohledávky z důvodu zániku započtením neexistovaly. Jelikož však samotný závěr o zániku těchto pohledávek byl dostačující, aby soud shledal žalobu nedůvodnou, byla tato v plném rozsahu zamítnuta.

15. O náhradě nákladů řízení rozhodoval soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšně žalované přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů ve skladbě podle podrobného popisu obsaženého v bodech 50 až 53 odůvodnění v celkové výši 1 364 011 Kč.
16. Rozsudek napadla včasným odvoláním žalobkyně. Považuje ho za zcela nesprávný, nezákonný a nepřezkoumatelný, extrémně formalistický a rozporný se základními ústavně garantovanými principy a principy spravedlivého procesu. Poznamenala, že se soudem prvního stupně souhlasí v tom, že mezi účastníky je zcela nesporný právní důvod i výše žalobou uplatněného nároku, jakož i v tom, že námitka nedostatku její aktivní věcné legitimace (jako postupníka z postupní smlouvy ze dne 23. 5. 2016) v tomto sporu není důvodná. V ostatních závěrech se žalobkyně se soudem neztotožňuje. To se týká zejména závěru, že žalovaná pohledávka zanikla započtením proti pohledávce, kterou žalovaná nabyla od své mateřské společnosti FAČR (dříve ČMFS) smlouvou z 16. 8. 2010 a která představuje disciplinární sankci, udělenou FAČR původní žalobkyni FC Bohemians, která byla členem FAČR jako spolku, dříve občanského sdružení. Žalobkyně dále ve svém odvolání opakuje veškeré své předchozí argumenty pro závěr, že postupní smlouva je neplatná. Zejména s poukazem na znění § 525 odst. 1 obč. zák. zdůrazňuje, že postoupením pohledávky došlo ke změně obsahu pohledávky v její neprospěch, neboť vztah mezi FC

Bohemians a ČMFS (FAČR) byl vztahem mezi členem spolku a spolkem, pro který platí, že je vztahem soukromoprávním, do něhož oba účastníci vstupují s tím, že jejich vzájemné vztahy budou řešeny primárně podle vnitřních spolkových předpisů, přičemž inherence státní moci, včetně moci soudní, do spolků je zákonem omezena. Původní žalobkyně při svém vstupu do spolku důvodně a po právu předpokládala, že pokud se proti spolkovým pravidlům proviní, může být v souladu s nimi potrestána, a to až nejprísnejším trestem, tj. vyloučením ze spolku. Z vnitřních předpisů FAČR podle žalobkyně jasné vyplývá, že peněžité sankce, uložené spolkovým orgánem, nelze uspokojovat z majetku člena spolku (tj. původní žalobkyně). Žalovaná jako 100% dceřiná společnost FAČR, jakož i FAČR sám, si museli být od počátku plně vědomi toho, že pokud pohledávku vzniklou jako disciplinární sankci postoupí zcela účelově mimo spolek, vyjmou tak sankcí postiženého člena spolku z ochrany, kterou mu vnitřní předpisy spolku poskytovaly. Podle žalobkyně je postoupení takové pohledávky zcela flagrantním zneužitím práva, kterému bohužel soud prvního stupně poskytl právní ochranu, která mu být poskytnuta nemůže. Dále je žalobkyně přesvědčena, že napadený rozsudek obsahuje místy zcela nehomogenní logické úvahy, které nepřisvědčují správnosti závěru, ke kterému soud dospěl, když nebýt postoupení pohledávky z pokuty na žalovanou, byla by tato pohledávka nedobytná, z čehož vyplývá, že postoupením došlo ke změně, která vedla k podstatnému zhoršení postavení žalobkyně jako jejího dlužníka. Postupní smlouva je tedy podle žalobkyně neplatná od počátku, z čehož dovozuje, že započtením jí postoupené pohledávky žalovaná pohledávka nezanikla. Mimo výše uvedené měl podle žalobkyně soud prvního stupně přihlídnout také k další její námitce spočívající v tom, že pohledávka z pokuty, udělené FAČR FC Bohemians, byla postoupena na společnost (STES), jejímž jediným akcionářem je bývalý věřitel této pohledávky, tj. že došlo pouze k postoupení pohledávky z mateřské společnosti (spolku) na dceřinou, a to jen za jediným účelem, aby mohla být tato pohledávka započtena, což by pod ochranou stanov spolku nebylo možné.

17. Za zcela nejasnou a nesrozumitelnou označila žalobkyně argumentaci soudu prvního stupně ohledně postižitelnosti pohledávky ze spolkové sankce výkonem rozhodnutí. Podle ní Nejvyšší soud ve zrušovacím rozsudku z 1. 2. 2017, č. j. 32 Cdo 3809/2016-326 sice konstatoval, že pohledávky nevykonatelné představují jinou kategorii než pohledávky nepostižitelné výkonem rozhodnutí, rozhodně však podle žalobkyně nekonstatoval, že pohledávka, o níž je v této věci rozhodováno, je pohledávkou postižitelnou výkonem rozhodnutí, když pouze uvedl, že právní závěr odvolacího soudu, spočívající v materiální nevykonatelnosti předmětné pohledávky, nebyl dostatečně právně odůvodněn. Ačkoliv Nejvyšší soud uvedl, že jeho právní závěry se mají uplatnit i v souzené věci, je důležité mít na zřeteli, že se nijak nezabýval a neposuzoval věc z hlediska posouzení otázky změny situace dlužníka k horšímu změnou v osobě věřitele podle § 525 odst. 1 obč. zák. Skutečnost, že pohledávka z titulu členského příspěvku člena spolku je pohledávkou postupitelnou (jak uvedl Nejvyšší soud), podle žalobkyně v žádném případě neznamená a nelze jí vykládat tak, že by tímto názorem Nejvyšší soud konstatoval, že postoupení pohledávky z pokuty bylo postoupením platným. I když obecně jsou právní závěry soudů vyšších stupňů pro nižší soudy závazné, avšak to platí s výjimkou případů, kdy skutkové okolnosti těchto případů osvědčují nutnost odchýlení se od nich. Podle žalobkyně se soud prvního stupně až „slepě“ řídil názory Nejvyššího soudu bez přihlídnutí k okolnostem věci a pouze formalisticky odůvodnil nesprávný a skutkovými okolnostmi nepodložený právní závěr, snažíc se ho přiblížit zdánlivě podobné věci, která se však ve skutkových základech se souzenou věcí zcela rozchází. Popsaný postup soudu prvního stupně je nutné zcela odmítnout, neboť je v rozporu s opakovaně judikovanými nálezy Ústavního soudu ohledně nutné netolerance k rozhodnutím přehnaně formalistickým, znamenajícím zřejmě nespravedlnosti, z nichž vyplývá, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a

formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (nález sp. zn. Pl.ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 nebo Pl. ÚS 19/98 ze dne 3. 2. 1999).

18. Za nesprávný označila žalobkyně též závěr soudu prvního stupně týkající se nemožnosti započtení pohledávky, kterou nelze uplatnit u soudu ve smyslu § 581 odst. 2 obč. zák., u něhož soud zcela pomíjí skutečnost, že původní vlastník spolkové pohledávky (FAČR), pokud by nepostoupil pohledávku z pokuty na žalovanou, by ji mohl u soudu uplatnit až po rozhodnutí všech spolkových orgánů, tedy nejen disciplinární komise, ale i odvolací komise, neboť podle vnitřních předpisů je spolkové rozhodování zásadně dvoustupňové a až po rozhodnutí odvolací komise jako druhého stupně by bylo možné pohledávku proti původní žalobkyni uplatnit u soudu. K tomu žalobkyně poznamenává, že potvrzující rozhodnutí odvolací komise v tomto případě bylo vydáno až 1. 10. 2015 (dosud probíhá rovněž soudní přezkum tohoto rozhodnutí), takže FAČR nemohl při postoupení pohledávky z pokuty postoupit již dne 16. 8. 2010 více práv, než v době postoupení sám měl a v důsledku toho tuto pohledávku nemohla ani žalovaná platně započíst. Až do druhostupňového rozhodnutí spolkového orgánu pohledávce z uložené sankce chybí vykonatelnost a právní moc, tj. právní zralost, v opačném případě by totiž dvojinstančnost ztrácela svůj účel a smysl. Do druhostupňového rozhodnutí také není možný soudní přezkum rozhodnutí spolkového orgánu o uložení pokuty. Dokud není pohledávka zcela právně zralá, není možné ji postoupit, a ani započíst, protože to je možné až ve chvíli, kdy vznikne (dozraje).
19. Podle žalobkyně je postupování spolkových pohledávek na obchodní korporace mimo spolek zjevným zneužitím práva, neboť pokud by čistě teoreticky bylo takové postupování možné, hrozilo by zneužití této možnosti, které by bylo způsobitelné postihnout až statisíců subjektů, členů různých spolků, kteří by tím byli vystaveni riziku postihu svého vlastního majetku např. nesplněním disciplinární sankce nebo nezaplacením zvýšeného členského příspěvku do spolku apod. Přitom je podle žalobkyně zjevné, že ani FAČR neměl v úmyslu postupovat a vyvádět mimo spolek podobné pohledávky. O tom svědčí i zakotvení dvojinstančnosti rozhodování do spolkových předpisů. Žalobkyni také není známo, že by kromě případu FC Bohemians k takovému postupu došlo, což podle ní dokazuje, že předmětné postoupení pohledávky na žalovanou bylo ryze účelovým zneužitím práva, kterému nepřísluší právní ochrana.
20. Konečně žalobkyně soudu prvního stupně vytýká, že v napadeném rozhodnutí nedostatečně či vůbec nehodnotí důkazy, které jsou pro posouzení věci důležité, a to např. rozhodnutí disciplinární komise ČMFS pro Čechy ze dne 27. 9. 2010, kterým bylo vymáhání uložené pokuty FC Bohemians zastaveno a jenž je rozhodnutím, pro které platí presumpce správnosti a jež bylo vydáno orgánem, do jehož jurisdikce FC Bohemians patřila, když po realizaci trestu odečtu soutěžních bodů „spadla“ do nižší kategorie soutěží pořádaných FAČR. Soud prvního stupně však tomuto důkazu nevěnoval řádnou pozornost, ačkoliv jde o důkaz zásadní pro učinění závěru, že k postoupení spolkové pohledávky na žalovanou platně nedošlo.
21. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně změnil a žalobě zcela vyhověl, případně aby je zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.
22. Žalovaná ve vyjádření k odvolání uvedla, že je považuje za nedůvodné. Je přesvědčena, že žaloba byla zcela správně zamítnuta, nárok uplatněný žalobou zanikl v důsledku započtení proti pohledávce žalované, která byla ve smyslu § 581 odst. 2 obč. zák. pohledávkou k započtení způsobilou a která byla na žalovanou jako existující a splatná pohledávka ve smyslu § 525 odst. 1 obč. zák. platně postoupena. Žalovaná zdůrazňuje, že Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017 (jímž zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze potvrzující původní vyhovující rozsudek soudu prvního stupně) uvedl, že odvolací soud rozhodl nesprávně proto, že „svou argumentaci založil na důvodech (materiální nevykonatelnost rozhodnutí orgánu spolku, nevykonatelnost pohledávky ani podle stanov na úrovni spolku), které samy o sobě nemohou vést k závěru o nepostižitelnosti pohledávky výkonem rozhodnutí podle § 525 odst. 1 věty druhé obč. zák.“, takže Vrchní soud v Praze, vázán tímto názorem dovolacího soudu,

ve zrušujícím rozsudku ze dne 19. 6. 2018 uložil soudu prvního stupně zabývat se především námitkou žalované o započtení pohledávky a námitkou žalované ohledně nedostatku aktivní legitimace nové žalobkyně pro tvrzenou absolutní neplatnost postupní smlouvy z důvodu rozporu s ujednáními v smlouvách o realizaci práv. Nedostatek aktivní legitimace soud prvního stupně sice neshledal (žalovaná je o něm přesto dále přesvědčena), avšak správně uzavřel, že žalovaná pohledávka zanikla započtením. Žalovaná poté shrnula, kdy konkrétně jednotlivé části žalované pohledávky zanikly započtením (stalo se tak čtyřmi sděleními ze dne 10. 9. 2010, 9. 2. 2012, 13. 9. 2012 a 25. 1. 2013). Jelikož tedy celá žalovaná pohledávka tímto způsobem zanikla, neměl podle žalované soud prvního stupně jinou možnost, než žalobu zamítnout a jeho rozsudek je tak nepochybně správný. Ohledně námítky žalobkyně o tom, že smlouva o postoupení pohledávky z pokuty na žalovanou je neplatná kvůli zhoršení postavení dlužníka žalovaná uvádí, že postupitelností této pohledávky se zabýval Nejvyšší soud přímo v této věci a uzavřel, že: „*Za příležitostí považuje Nejvyšší soud argumentaci odvolatelky (žalované) jeho rozsudkem ze dne 19. 5. 2005, sp. zn. 32 Odo 525/2004, uveřejněným pod číslem 42/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle jehož právního závěru členský příspěvek členů zájmového sdružení právnických osob (§ 20f obč. zák.), představující zúčtovatelnou zálohu, je pohledávkou způsobitou k postoupení ve smyslu § 525 odst. 1 obč. zák. Tento závěr se uplatní i v souzené věci, byť v ní nejde o skutkově totožnou věc*“, na což pak navázal odvolací soud tak, že tento závěr Nejvyššího soudu: „*nelze interpretovat jinak, než že i pohledávka z titulu peněžité pokuty za porušení vnitřních předpisů spolku je pohledávkou způsobitou k započtení ve smyslu § 525 odst. 1 obč. zák. Ve světle tohoto názoru však podle názoru odvolacího soudu nemůže obstát ani závěr soudu prvního stupně, který dovodil, že předmětnou pohledávku postoupit nelze (s poukazem na § 525 odst. 1 obč. zák.), neboť změnou věřitele by došlo ke změně obsahu pohledávek v neprospěch dlužníka.*“ Podle žalované tak byla tato otázka v této věci již definitivně vyřešena vyššími soudy tak, že postoupení pohledávky z pokuty bylo v souladu s § 525 odst. 1 obč. zák., k čemuž žalovaná dodává, že nebylo ani v rozporu s § 525 odst. 2 obč. zák., protože zákaz postoupení nevyplýval ani z vnitřních předpisů ČMFS, ani z dohody mezi ČMFS a FC Bohemians. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že již před vydáním druhého rozsudku soudem prvního stupně byla vyřešena i otázka údajné nepostižitelnosti pohledávky z pokuty výkonem rozhodnutí, když, jak uvedl Nejvyšší soud: „*Vymezení pohledávek, které ve smyslu § 525 odst. 1 obč. zák. nemohou být postiženy výkonem rozhodnutí, může stanovit pouze právní předpis*“, když takový, který by zapovídal postoupení pohledávky z pokuty udělené orgánem spolku, neexistuje.

23. Žalovaná rovněž nesouhlasí s námitkou žalobkyně o tom, že pohledávka žalované z pokuty nebyla způsobilá k započtení v době, kdy k němu mělo dojít, neboť nebyla „zralá“, když k jejímu započtení mohlo dojít až po rozhodnutí o opravném prostředku odvolacího orgánu spolku. Taková argumentace je podle žalované zcela v rozporu s provedeným dokazováním a také skutečným stavem věci. Žalovaná dále rekapitulovala, že pokuta 6 000 000 Kč (vedle trestu odebráním 20 soutěžních bodů a náhrady škody vůči ČMFS ve výši 1 650 000 Kč a vůči klubu Bohemians 1905, a.s. ve výši 777 503 Kč) byla FC Bohemians uložena prvoinstančně rozhodnutím ze dne 4. 5. 2010 (za úmyslné nenastoupení k utkání dne 10. 4. 2010 proti klubu Bohemians 1905, a.s. a za neoznámení údajného korupčního jednání hráče jiného klubu), které bylo k odvolání FC Bohemians ohledně uložení bodů odvolací komisí ve druhém stupni zrušeno a nahrazeno rozhodnutím o odebrání 15 soutěžních bodů a ohledně uložení pokuty bylo bez věcného projednání zamítnuto, protože podmínkou jeho projednání bylo předchozí zaplacení uložené pokuty. Poté, kdy rozhodnutí odvolací komise o nemožnosti projednat odvolání proti uložení pokuty bylo soudními rozhodnutími pro nezákonnost zrušeno (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 8. 2013, č. j. 11 C 352/2010-200 a Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2014, č. j. 58 Co 1/2014-251), bylo odvolací komisí dne 3. 7. 2015 po projednání odvolání v této části napadené prvoinstanční rozhodnutí o uložení pokuty 6 000 000 Kč jako věcně správné potvrzeno (rozhodnutí odvolací komise FAČR ze dne 1. 10. 2015). Navíc k výše uvedenému žalovaná uvádí, že podle čl. 6 Disciplinárního řádu 2006 platí, že odvolání (k odvolací komisí) nemá odkladný účinek a účinnost disciplinárních trestů začíná už následujícím dnem po rozhodnutí disciplinární komise. Z výše uvedeného podle žalované jednoznačně vyplývá, že pohledávka na zaplacení pokuty ve výši

6 000 000 Kč vznikla ihned následující den po rozhodnutí disciplinární komise (tj. dne 5. 5. 2010), takže existovala v době jejího postoupení na žalovanou (tj. dne 16. 8. 2010) a mohla tak být následně vůči pohledávkám FC Bohemians žalovanou započtena, přičemž její vykonatelnost nebyla nijak vázána na rozhodnutí odvolací komise FAČR o odvolání.

24. Ze všech shora uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
25. Na jednání před odvolacím soudem obě účastnice zopakovaly svou argumentaci ze svých předchozích podání a setrvaly na svých návrzích, jak má odvolací soud o odvolání žalobkyně rozhodnout.
26. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
27. Předně odvolací soud uvádí, že podle jeho názoru měl soud prvního stupně pro své rozhodnutí k dispozici skutková zjištění v dostatečném rozsahu, koneckonců ani odvolatelka soudu prvního stupně nedostatečná skutková zjištění nevytýká. Proto ze zjištěného skutkového stavu, jak je podrobně popsán v napadeném rozsudku (stručně shrnuto v bodě 8. odůvodnění tohoto rozsudku odvolacího soudu), vycházel i soud odvolací. Odvolací soud se pak plně ztotožnil i s právním hodnocením zjištěného skutkového stavu učiněným soudem prvního stupně, přičemž nesouhlasí s námitkami žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, když soud prvního stupně se v jeho odůvodnění postupně velmi podrobně vypořádal se všemi námitkami obou účastnic sporu s tím, že, jak správně poznamenal, byl (stejně jako je soud odvolací) vázán (§ 243g odst. 1 ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.) právními názory Nejvyššího soudu, vyslovenými v rozsudku, vydaném *přímo v této věci* (odkaz žalobkyně na judikaturu z jiné věci, v níž ani nešlo o pohledávku spolku /usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 1999, sp. zn. IV. ÚS 226/98/ je tedy i proto nepřipadný), tj. v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 32 Cdo 3809/2016-326, jakož i právními názory odvolacího soudu, vyslovenými v usnesení ze dne 19. 6. 2018, č. j. 3 Cmo 237/2015-407, jimiž byly otázky, které byly pro rozhodnutí této věci klíčové (zejména otázka *postižitelnosti výkonem rozhodnutí a postupitelnosti pohledávky představující nárok na zaplacení pokuty uložené orgánem spolku členu spolku s tím, že neobstojí závěr, že postoupení není možné, neboť by změnou věřitele došlo ke změně obsahu pohledávky v neprospěch dlužníka* – k tomu viz druhý odstavec na str. 4 výše uvedeného usnesení Vrchního soudu v Praze), již vyřešeny. Jelikož žalobkyně ve svém odvolání žádnou novou (uvedenými rozhodnutími Nejvyššího a Vrchního soudu v Praze dosud nevyřešenou) odvolací námitku nevznesla a soud prvního stupně vyřešil otázku, zda pohledávka žalobkyně zanikla započtením (tento postup mu byl uložen odvolacím soudem v usnesení na č. l. 407), správně, tj. tak, že žalovaná peněžitá pohledávka ve výši 6 144 000 Kč splatná postupně od 30. 5. 2010 do 15. 12. 2012 *zanikla započtením* (jednostrannými zápočty z 10. 9. 2010, 9. 2. 2012, 13. 9. 2012 a 25. 1. 2013) proti rovněž peněžité pohledávce z pokuty ve výši 6 000 000 Kč (s úroky z prodlení), splatné 10. 5. 2010 (podrobně popsáno v bodě 12. a 13. tohoto odůvodnění), považuje odvolací soud napadené rozhodnutí za věcně správné, které proto bylo podle § 219 o. s. ř. potvrzeno, a to včetně po všech stránkách správného rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.
28. Pro úplnost odvolací soud poznamenává, že pokud soud prvního stupně správně uzavřel, že žalovaná pohledávka zanikla započtením, bylo již zřejmě nadbytečné zabývat se tak podrobně (výsledky svědků ke zjištění vůle stran) otázkou aktivní legitimace nové žalobkyně v reakci na námitku žalované o nepostupitelnosti práv ze smluv o realizaci audiovizuálních práv (byť si je odvolací soud vědom toho, že soudu prvního stupně uložil se touto námitkou zabývat), neboť pokud žalované pohledávky, které měly být postoupeny na novou žalobkyni smlouvou ze dne 23. 5. 2016, započtením zcela zanikly ke dni 25. 1. 2013 (poslední zápočet), pak bez ohledu na to, zda podle smluv o realizaci audiovizuálních práv bylo či nebylo možné je postoupit na třetí osobu, se nemůže jednat o postupní smlouvu platnou, pokud jí postupované pohledávky ke dni postoupení již neexistovaly.

29. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl soud dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., když úspěšné žalované vznikly v odvolacím řízení náklady řízení ve výši 80 344 Kč, představující odměnu za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem) a 32 900 Kč, dva režijní paušály a 300 Kč a 21% DPH ze součtu uvedených položek ve výši 13 944 Kč.
30. Lhůta k plnění byla určena dle § 160 odst. 1 o. s. ř. a žalobkyně je povinna náklady řízení zaplatit k rukám zástupce žalované podle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti rozsudku lze do dvou měsíců ode dne jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. Přípustnost dovolání (§ 237 - § 238a) o. s. ř. je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha dne 7. června 2022

v z. JUDr. Yvona Svobodová v. r.
předsedkyně senátu

Mgr. Jiří Čurda
předseda senátu